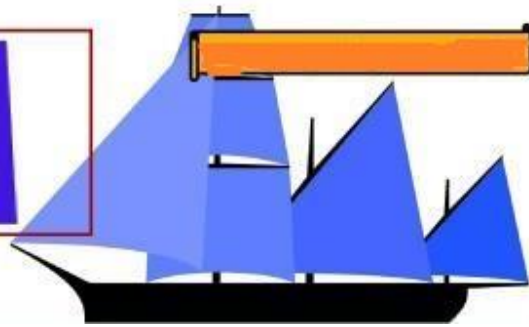

В цьому випуску(зокрема):

- Колонка редактора
- Любов до природи
- Наші захоплення
- День української писемності.
- Факти про дітей
- Дистанційне навчання
- Знаменні дати 2023
- Історичні статті

Газета 8-В класу Запорізької гімназії №19

Вересень – грудень 2022-2023 навчальний рік

Наші успіхи та досягнення

Валентина Єременко

Війна внесла вагомі зміни у навчальний процес всіх школярів України. Незвичний навчальний процес, який позбавлений можливості живого спілкування, «школа вдома», онлайн-уроки, вивчення нових тем поза межами школи – це реалії, з якими зіштовхнулися всі діти України. Учні 8-В класу незважаючи на всі незручності (тривоги, відключення світла, нестабільність Інтернету) старанно навчалися у 1 семестрі.

Активність та старанність восьмикласники проявляли не лише у навчання, а й в позакласній діяльності. Справжнім відкриттям став Бачурський Олександр, який представив свою програму у кандидати

президента ВМ-НФ «Республіка Мрія» і здобув перемогу у виборах. Відтепер Сашко представляє інтереси всіх учнів і бере активну участь у житті гімназії.

Представники редколегії «Бригантина», а саме Рябцева Марія та Бачурський Сашко активно проявили себе у ролі ведучих радіопередач та шкільних заходів. Багато різноманітних заходів пройшло за цей період, а саме: урок-тренінг «Поведінка в кризових ситуаціях у період воєнного стану», фотоквест до Дня української мови та писемності «Ну що б, здавалося, слова..», онлайн-урок з безпеки дорожнього руху, класна година «Мій світ без жорстокості», в рамках акції «16 днів проти насильства».

Напередодні 6 грудня виникла ідея привітати воїнів ЗСУ зі святом Дня збройних сил України. Батьки організували збір речей, закупили ліки, шкарпетки, солодоші. Сім'я Свірко С. та Волкова Д. виготовили окопні свічки. Діти приготували листівки та мотиваційні малюнки з побажаннями. Також передали героям прапор України і запропонували героям підписати його для наших учнів. До збору посилки доєдналися учні 8-А класу. Така добра справа об'єднала всіх і дорослих, і дітей. Попереду 2023 рік, 2 семестр, а це означає: нові знання, труднощі, успіхи, відкриття, справи і неодмінно ПЕРЕМОГА.

З любов'ю до природи

Марія Рябцева

Що таке природа? Яке місце займає людина: господаря, підлеглому чи невід'ємній частині.

Природа – це все наше оточення, вся наша планета, це шматочок єдиної матерії, з якої створений увесь Всесвіт. Світ природи дуже багатий і різноманітний. А найголовніше те, що людина не просто користується тим, що природа дає їй, а сама становить її невід'ємну частину.

Сьогодні, однією з глобальних проблем є забруднення природи. Воно є небезпечним, бо забруднення землі, повітря, річок та морів шкодить багатьом країнам. Тому забруднення навколишнього середовища – проблема глобальна. Усе це треба усвідомлювати і відчувати почуття єдності з природою навколо себе. Ви можете жити в місті, але тут і там у вас є дерева, рослини, наприклад, квітка в сусідньому саду може бути недоглянутою, зарослою бур'янами, але

подивіться на неї, відчуйте, що ви частина всього цього, частина всього живого. Якщо ви завдаєте шкоди природі, ви завдаєте шкоди собі.

У спілкуванні з природою будьте обережні, не впадайте в її опис словесно, а будьте її частиною, усвідомлюйте, відчувайте, що ви належите до всього цього, вмійте любити все це, милуватися тваринами, природою та навіть зламаною гілкою, що лежить на землі. Подивіться на вечірню зірку чи молодий місяць без жодних слів, не кажучи просто про те, наскільки вони гарні, і не повертайтеся до них спиною, приваблені чимось іншим, але дивіться на цю єдину зірку та ніжний молодий місяць, наче вперше. Ми втратили будь-яке відчуття стосунків, у яких є не лише словесна заява про прихильність і турботу, але й це почуття спілкування, яке не є вербальним. Це відчуття, що ми всі разом, що ми всі люди, не розділені, не розбиті, не належимо до жодної групи, раси,

... найголовніше те, що людина не просто користується тим, що природа їй дає, а й сама становить її невід'ємну частину.

касти чи якихось ідеалістичних концепцій, але що ми всі люди, живемо на цьому надзвичайному, прекрасному геоїді.

Ми повинні зберігати чистоту та захищати нашу прекрасну природу та її дике обличчя.

Ми повинні захистити нашу прекрасну українську землю, її річки, ліси та озера, лосів, оленів, видр, бобрів і багатьох інших тварин, які тут мешкають.

Олександр Бачурський

Захоплення учнів 8-В класу не знають меж, в різні періоди деякі зникають, деякі з'являються, а більшість «деформуються». Прикладами нестабільних захоплень є катання на роликах, велосипеді, «тарзанці», санчатах, плавання у водоймах, заняття спортом на шкільному майданчику тощо. А прикладами стабільних є малювання, вишивання, слухання музики, перегляд кінофільмів, силові тренування вдома, моделювання, читання різних цікавих книжок. «Деформувannya» цих захоплень є періодизованим здебільшого по порах року, та відбувається шляхом виникнення нових або поєднанням вже наявних захоплень. Наприклад, взимку поєднуються між собою катання на санчатах і «тарзанці», утворюючи гойдання на санчатах, що висять на дереві, а влітку шляхом поєднання катання на велосипеді та катання на роликах утворюється катання на велосипеді з «прицепом» у вигляді роликів.

Трохи детальніше про деякі вище перераховані захоплення:

1) Катання на роликах – Роликові ковзани з'явилися в Європі у XVIII столітті. На сцені вони були вперше застосовані балетмейстером Жан-Батістом Блашем в його балеті «Польська молочниця» для імітації рухів фігурістів. Вже в XIX столітті катання на роликових ковзанах отримало досить широке розповсюдження. В нинішній час мільйони людей кожен день катаються на роликових ковзанах. Також варто зазначити, що катання на роликових ковзанах, це не просто «покатушки» — це різновид активного відпочинку і спорту, який справді розширює межі людських можливостей.

2) Катання на велосипеді – це повноцінний вид спорту, що вкрай позитивно впливає зокрема на серцево-судинну систему, дихальний апарат, імунітет, емоційний стан, зайву вагу тощо, що є надзвичайно важливим для підлітків. Цей вид захоплення є одним з найбільш привабливих, корисних та розповсюджених по всьому світу.

3) Катання на «тарзанці» – більш офіційно – зіплайн, це спуск з використанням сил гравітації по здебільшого сталюму канату з відривом від поверхні по повітрю, за допомогою спеціального пристрою, що використовує блок. Широко використовують в якості пригоди або розваги, отримання гострих відчуттів. В нашому випадку, це набагато більш простий та примітивний варіант, що не потребує таких вкладень. Таке захоплення теж є корисним, воно укріплює зокрема хват, зв'язки, вестибулярний апарат.

4) Катання на санчатах – це зимовий вид спорту або розваги, зазвичай виконуваний в положенні лежачи або сидячи на транспортному засобі, відомому як сані. Він є основою трьох олімпійських видів спорту: санного спорту, скелетона та бобслея. Як захоплення цей різновид діяльності набув популярності ще в далекій давнині, і не втрачає її понині.

5) Плавання (купання) у водоймах – це також професійний, олімпійський та паралімпійський вид спорту, але в нашому випадку просто вид оздоровлення та розваги. Купатися в природних водоймах корисно, всі речовини, що містяться в їх воді позитивно впливають на шкіру. Проте, робити це слід вкрай обачно, щоб не травмуватися.

6) Зайняття спортом на шкільному майданчику – враховуючи тренажерний асортимент

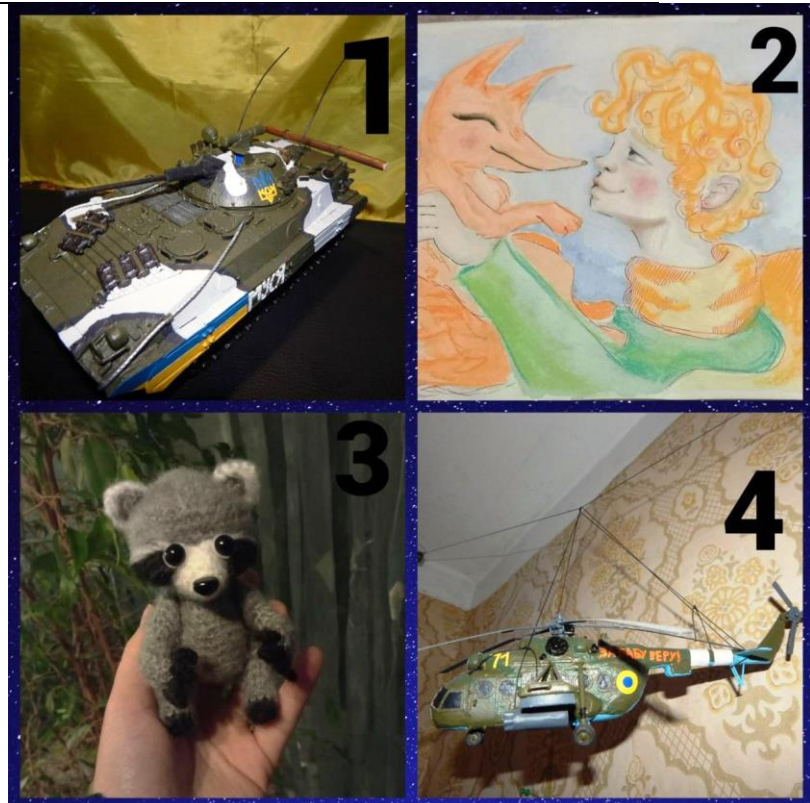
майданчику, простіше назвати це неологізмом воркаут (від англ. Workout – тренування). Це вулична гімнастика, яка може бути віднесена до любительського спорту, фізичній культурі і являє собою спортивну субкультуру. Включає в себе виконання різноманітних вправ на вуличних спортивних майданчиках, а саме на турніках, брусах, шведських стінках, рукоходах та інших корисних снарядах, або взагалі без них (на землі). Основний акцент робиться на роботі з власною вагою та розвитку сили і витривалості. У школярів та юнаків цей вид захоплення, напевно, є найбільш популярним. Люди, що захоплюються воркаутом, іменують себе по-різному: воркаутери, вуличні (дворові) спортсмени або атлети, вуличні гімнасти, турнікмени, в останній час став набирати обертів термін «брусамени».

7) Малювання – різновид стабільного захоплення, що часто, з часом переростає у повноцінний вид спорту, з призовими місцями. Малювання завжди було і є доступним для всіх, тому воно є актуальним протягом століть.

8) Вишивання - загальновідоме і поширене рукодільне мистецтво прикрашати різноманітними візерунками тканини і матеріали, від найбільш грубих і щільних, як, наприклад: сукно, шкіра, до найтонших матерій — батиста, серпанку, газу та інших.

Цей «ритуал» виконували на одязі і нащі пращурів, зашифровуючи у візерунки свої мрії, побажання. Зараз також є популярним вишивання картин по номерам.

9) Слухання музики – це не є повноцінним видом захоплення, скоріше видом пасивного відпочинку, але не дивлячись на це, є популярним у всіх, без вікових обмежень.

10) Моделювання – вид захоплення, що також часто переростає у професійний рівень з призовими місцями. Походить від передбудівельних моделей різних споруд. Зараз найбільш популярними галузями моделювання є авіамоделювання, моделювання наземної техніки, флоту, зброї, архітектурних будівель, людей, старовинних знарядь праці тощо. Моделювання буває покупне (покупні пластикові моделі, які треба збирати, покупні дерев'яні моделі), в цьому випадку вона потребує значних грошових вкладень, або, як у випадку нашого класу, саморобне, яке з досвідом виконується на гарному рівні і не поступається покупному, не потребує великого капіталу.

11) Читання – не тільки вид захоплення, а й обов'язковий вид мовної діяльності, який треба виконувати всім людям, а особливо підростаючому поколінню. Читання тісно пов'язане як з вимовою, так і з розумінням мови. Також «читання» - це здатність сприймати, розуміти інформацію, яка записана тим або іншим способом або відтворена технічними пристроями.

У будь-якому випадку, добре, коли діти захоплюються. У захопленнях виховуються звички творчої людини, нахили, виробляється характер.

Але багато що залежить від того, чим захоплюватися, чи вистачає в тебе волі довести до кінця розпочату справу. І біда, коли ці захоплення нерівні, поривчасті, носять випадковий характер.

Захоплення, неначе маленький світ, який створює людина сама. Нашому поколінню поталанило, бо ми маємо майже не обмежено багато інформації про життя не тільки своєї держави, а ще й різних країн та народів. Саме різноманітна інформація дає змогу нам обирати собі будь-яке заняття до смаку, займатись улюбленою справою чи саморозвитком, обганяючи минулі покоління.

Неледачі люди, які захоплюються насправді цікавими та корисними справами, мають перевагу над людьми протилежного характеру, вони, наприклад, ніколи не нудьгують вдома, завжди мають теми для розмірковування, і в цілому можуть «розвантажити» розум від зайвих речей.

Автор фото 1 – Бачурський Олександр
Автор фото 2 – Репіна Анастасія
Автор фото 3 – Рябцева Марія
Автор фото 4 – Бачурський Олександр

Дитинство – це те єдине місце,
куди я завжди прагну повер-
нутися.

Ельчін Сафарлі

Плюси та мінуси дистанційного навчання

Анастасія Білокобильська

Так склалося, що на наш вік випало відчувати на собі, що таке дистанційне навчання.

На мою думку, дистанційне навчання це не дуже добре. Ну по-перше хочеться ходити до школи, зустрічатися зі своїми друзями і слухати вчителя не через комп'ютер. Але, на жаль, через війну ми поки що не можемо це робити... На дистанційному навчанні ми почали потрохи навчатися ще з 2020 року, тому що саме тоді почався карантин, але зараз, на жаль, ще гірше...

Як то кажуть "як не прийшла одна біда - так прийде інша".

Після 24 лютого в нас відмінили всі уроки, і зрозуміло чому, але потім через місяць чи через два знову поновили навчання, бо треба ж якось навчатися. І з того моменту ми досі вчимося на дистанційці, бо війна ще не закінчилася. Особисто для мене краще було б ходити у школу, проте для учнів які не хочуть вчитися - дистанційне навчання якраз підходить. Тому що можна просто вимкнути камеру та мікрофон й просто сидіти

займатися своїми справами. Я впевнена, що не всі сидять і слухають вчителя, хтось щось робить. Хтось записує інші предмети, хтось читає книжку, а хтось взагалі грає в комп'ютері, що дуже не правильно по відношенню до вчителя. Кожному учню дистанційне навчання дається по-різному: комусь легко - вони відчують себе "як у своїй тарілці", а для когось це страждання, тому що вони не люблять сидіти вдома.

Проте, хочеться чи ні, але дистанційне навчання у наш час дуже потрібне, так ми хоч щось будемо вчити, поки в нашій країні не закінчиться війна і не настане така омріяна перемога!

Офіційно виділяють такі основні плюси та мінуси дистанційного навчання:

1. Унікальна можливість підлаштувати темп навчання під себе.

Найчастіше вдома панує передбачувана та спокійна атмосфера. Учень випрацьовує власний ритм і дотримується його без додаткових переживань, чи встигне він щось, чи ні. Хтось отримав більше часу на вирішення рівнянь з

математики, хтось швидше пише завдання з англійської та отримує додатковий час на поглиблене вивчення іншої теми чи фізичну активність. Є змога відчувати, як це круто, коли ритм формує не шкільний дзвоник і перерви між уроками, а ти сам.

2. Зручність для педагога.

Викладачі мають можливість приділяти увагу більшій кількості учнів, та працювати мало не з будь-якого куточку світу.

3. Нестача практики.

Усі люди по-різному сприймають і засвоюють інформацію, комусь краще як раз дистанційно, а ось більшості навпаки, очно. На цю більшість «дистанційка» впливає досить негативно.

4. Гаджетизація життя

Зазвичай уроки в школі тривають з 8-ї до 14-ї, а далі на більшість дітей чекають факультативи, спортивні секції. Карантин, а згодом і втторгнення змусило школярів цілісні дні просиджувати перед моніторами, а це негативно впливає на зір. Навіть враховуючи перерви на руханки й відпочинок.

Знаменні дати 2023: що будемо відзначати

Свіршко Станіслав

Не дивлячись на те, що наша країна зараз переживає не найкращі свої часи, нам – українцям, потрібно згуртуватися і не втрачати свою культуру, свою спадщину, не забувати свою історію і наші історичні пам'ятні дати.

За свою багатовікову історію, наша країна набула багато подій, які потрібно пам'ятати та відзначати на державному рівні.

До загальнодержавних свят, які будуть відзначатись у 2023 році належать:

- 1025 років із дня становлення народовладдя в Україні;
- 1040 років від народження Ярослава Мудрого, правителя Київської Русі.

Є і зовсім «молоді» порівняльно історичні дати, наприклад – 30-річчя, як Верховна Рада затвердила наші символи державності: гімн України, прапор і державний герб України.

На жаль є в нашій історії і сумні дати, які потрібно пам'ятати, щоб ніколи цього не повторювалось.

- 80 років вшанування пам'яті загиблих під час голодомору 1932 – 1933 року.

Але історія ніколи не стоїть на місці і з часом у кожній державі з'являються нові визначні дати які потрібно пам'ятати. Я сподіваюсь, що наступний 2023 рік, стане роком з якого Україна почне відлік нової знаменної дати – День Перемоги України!

Не будемо забувати й про інші основні державні свята 2023 року:

1 січня – Новий Рік
7 січня – Різдво Христове (у вірян східного обряду)
20 січня – День Автономної Республіки Крим
22 січня – День Соборності і свободи України
29 січня – День пам'яті Героїв Крут, День працівника пожежної охорони

8 березня – Міжнародний жіночий день
16 квітня – Великдень
1 травня – День праці
8 травня – День пам'яті та примирення
4 червня – Трійця
28 червня – День Конституції України
28 липня – День української державності
24 серпня – День незалежності

Україні
14 жовтня – День захисників та захисниць України
22 грудня – День енергетика, День дипломатичної служби України
24 грудня – День працівників архівних установ України
25 грудня – Різдво Христове (у вірян західного обряду)
28 грудня – Міжнародний день кіно

Як ми святкували Хелловін

Олександр Бачурський

В 2022 році і учні 8-В класу не стали зраджувати традиціям, відсвяткувавши Хелловін. Святкування відбувалося здебільшого онлайн. У зв'язку з відсутністю електропостачання, учні проводили саму церемонію поодиночі, і тільки потім, після відновлення електропостачання, ділилися між собою світлинами.

У святі брали участь майже всі учні 8-В класу. Але, я гадаю, що учні А і Б класів теж не залишилися осторонь. Всі вони зробили достатньо світильників, які будуть відлякувати російську нечисть.

Трохи історії:

Вже декілька століть в Європі та Америці відзначають таке свято як День всіх Святих, або ж Хелловін. Його родопочатківцями є давні кельти, що мешкали на території сучасної Ірландії, Англії, Шотландії та Франції. Їх календар ділив рік на дві частини, світлу та темну(велике літо і меншу зиму). Коли наприкінці жовтня темна частина замінювала світлу, у кельтів розпочиналося тижневе святкування "Нового року". Також в них вважалося, що в ніч з 31 жовтня на 1 листопада межа між світом живих та мертвих зникає, і їх мешканці можуть контактувати між собою, цю ніч вони називали Самайном, що в перекладі з їхньої мови означало "Кінець світу", початок найскладнішої, найхолоднішої пори року.

Тому, в дану ніч кельти надягали на себе шкіри тварин для маскувannya, залишали вдома чи біля дому їжу для "гостей", йшли всі разом кудись до лісу та ворожили, а для освітлення дороги вони брали з собою "дираву" ріпу з вуглями, яка відлякувала блукаючу нечисть по дорозі.

Наприклад, в цю ніч дівчина мала відрізати від яблука якнайдовшу частину шкірки, кинути на землю через плече, і вона мала впасти у формі першої літери прізвища нареченого. Подібні повір'я, доречі, є і в нас, українців. Наприклад, якщо дівчина не бажала виходити заміж за цього чоловіка, вона мусила подарувати йому гарбуза, пшоняна каша з якого була неймовірно смачною, і мала заглядати жаль. Потім, після приходу католиків, це свято було заборонено та оголошено бісовщиною. Але люди все одно обходили заборону, та в лісах продовжували розважатися.

Тому, було прийняте рішення про поєднання цього свята з Днем всіх Святих, що відзначався 1 листопада. Від того і походить відносно сучасна назва Halloween(а правильніше Hallowe'en), перша згадка якої датується 1745 роком, і яка є скороченням "All hallow's even(скор. evening)" - вечір всіх Святих.

Раніше символом Хелловіна була ріпа, світильник з якої за ірландською легендою зробив привид Скупого Джека для освітлення шляху, а повністю ця легенда звучить так: Зі старим п'яницею Джеком ніхто вже навіть не хотів випивати, тому він запросив самого диявола, який неочікувано погодився. Коли ж прийшов час сплатити за випивку, він обманом змусив сатану перетворитися на монету, яку він швидко поклав у кишеню зі срібним хрестиком.

Антихрист опинився в безвихідному становищі, тому йому довелося пообіцяти не лізти до нього цілий рік. Через цей рік, Джек знову надурив диявола, змусивши його полізти на дерево за яблуком та нацарапавши на стовбурі хрест. Цього разу сатана дав Джекові ще 10 років безтурботного життя, але йому не судилося прожити ці роки, він помер від пияцтва. Після смерті, його не пустили до Раю, і навіть з Пекла диявол вигнав його, кинувши вуглик для освітлення дороги. Щоб вуглик не згас, Джек поклав його до знайденої ріпи. З тих пір примара Скупого Джека блукає по світу, і щоб не впустити його(і не тільки) до хати, в ніч Хелловіну на вході в помешкання ставлять відлякуючі ліхтарі, подібні до світильника Джека. Коли ж в 1845 році в Ірландії почався Великий голод, спровокований деструктивною економічною політикою Великої Британії та епідемією картопляного гриба-шкідника, звідти хлинула хвиля емігрантів до Америки, в якій росли гарбузи,

а вони виявилися набагато зручнішими та практичнішими для створення ліхтарів-відлякувачів. Тому зараз майже нічого окрім них і не використовують для цих цілей.

Для дочитавших до кінця, є декілька цікавих фактів:

В Ірландії фарбували і фарбують будинки в яскраві кольори, щоб багаточисленні п'яниці не плутали будинки, та не стучалися до сусідів.

Образ kota чи кішки тісно пов'язаний з Самайном і сучасним Хелловіном. У кельтські часи друїди під час святкування Самайна спалювали їх, часто в плетених клітках. Це було частиною їх обряду. Також кішки, а особливо чорні вважаються захисниками відьом(доречі, це слово походить від слова відати, тому не несе жодного негативу) від темних сил. У багатьох країнах до Хелловіну спеціально вирощують гігантські сорти гарбузів, оскільки попит на цей городній овоч напередодні свята дуже великий, 99% гарбузів продаються саме перед цим святом.

Пам'ятаємо Батька Махно та його Республіку

Сашко Бачурський

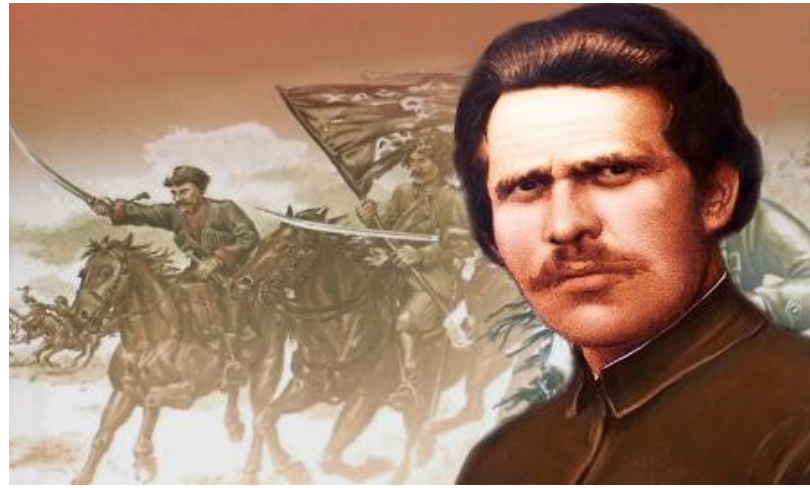
Проклинайте мене, проклинайте

*Якщо я вам хоч слово збрехав,
Ви згадайте мене, ви згадайте
Я за правду, за вас воював!
Ви пробачте мене, хто в атаках
Буйні голови чесно сложив
Я б заплакав за вами, та бачу
Сльози ваших нещасних дружин
Ну а Батько не вміє інакше,
За братів своїх буде він
мстити!*

Фрагменти заповіту Нестора Махно, написані під час еміграції в Румунії

Навколо постаті Нестора Махна вирує стільки легенд, міфів і відвертої брехні, що голова йде обертом. По-перше, він не мав ніяких зв'язків з «білими», та завжди виступав проти імперії. В 1906 році, у віці 18 років він став членом анархістської організації «Спілка бідних хліборобів», що базувалася на Катеринославщині, та почав боротьбу з імперією, за що і був згодом ув'язнений в Бутирську в'язницю. Анархісти здійснювали теракти та експропріації у місцевої буржуазії, зокрема в перший раз, уночі 14 жовтня 1906 троє озброєних анархістів у паперових чорних масках увірвалися до будинку місцевого торговця Ісаака Брука, на якого,

до речі, колись працював і сам Нестор, та стали вимагати видати на користь «бідних хліборобів» 500 рублів. Торговець, пославшись на свою бідність, видав анархістам лише 151 рубль «на потреби революції». Десятиліттями радянська пропаганда змальовувала Нестора Івановича п'яницею, мародером та бандитом: Если будут случаи грабежей в красной армии, то их необходимо сваливать на повстанцев, махновцев и петлюровцев, которые влились в красную армию. Советская власть постепенно расстреляет всех петлюровцев, махновцев и повстанцев, потому что они - вредный элемент и это будет явным доказательством

не только строгой революционной дисциплины, но и суровой карой за грабежи.(цитата Льва троцького)
Але з першого погляду здається, що й сам Махно був на боці більшовиків, оскільки мав особисту зустріч з лєніним, колись

навіть був комбригом червоної армії, і вважав себе анархо-комуністом, але давайте трохи заглибимося, після так званої перебудови, Москва виправдала всіх репресованих нею «комуністів», але не Махно.

Ближче до справи:

Сьогодні, 104 роки тому, 27 листопада 1918 року військо анархо-комуніста Нестора Махна зайшло до Гуляйполя, яке він оголосив центром повстанського руху. Одні з початкових сторінок збройної боротьби майбутньої Революційної повстанської армії України(РПАУ) починаються з провалів і помилок, в грудні махновці спільно з більшовиками вибивають війська Директорії УНР з Катеринослава(нині Дніпро), і вже у червні Махна звинувачують в підготовці контрреволюційного заколоту з метою повалення радянської влади, що нібито мав відбутися на запланованому в Гуляйполі на 15 червня з'їзді рад 72 повітів. Порвавши з більшовиками, до осені 1919 року Махно, який вже отримав прізвисько «Батько»

(«Особисто мені здавалося і дивним, і незручним чути звертання до мене селян і повстанців замість «Товаришу Махно» - «Батько Махно», а інколи – «Товаришу Батько Махно». Проте епітет «Батько» всупереч моїй волі пристав до мого прізвища... З якоюсь особливою повагою та малозрозумілими для мене любов'ю і гордістю повторювали його селяни майже по всій Лівобережній Україні.»(Нестор Махно, зі спогадів))

створив нову, ще більш потужну РПАУ, яка самостійно взяла під контроль величезну територію на південному сході України(зокрема і Запоріжжя), і створила першу махновську Вольницю, Гуляйпільську Республіку. Анархічна ідея завжди була близька йому, і його бійцям, оскільки нагадувала устрій козацького війська, а події розгорталися як раз на його землях. До того ж, і сам Нестор Махно, і його вояки були нащадками козаків.

В умовах Української революції, повномасштабної війни на кількох фронтах, в анархічній республіці почалася розбудова «вільного анархічного суспільства», принцип якого передбачав відсутність загальної централізованої влади, і наявність місцевого самоврядування. Здавалося б, без централізованої влади і регулярної армії вкрай складно утримати в купі степи півдня України, але Махно надав селянам найголовніше – волю, землю та їжу, тому відразу отримав повну підтримку з боку українського народу, в той час як Скоропадський наприклад повернув землю поміщикам, і селяни цього не прийняли.

Централізованою була тільки армія, але вона не втручалася у цивільні справи. При переміщеннях анархістам завжди було що поїсти, де поспати та залишити коней, а в небагаточисленних випадках коли махновці заходили в російські поселення, така підтримка

зникала, і приймалося рішення повернутися назад, до своїх. Концепція цього утворення була здебільшого успадкована від устрою Війська Запорозького Низового. Батьком наскільки ми знаємо, козаки називали кошового отамана, а Кіш(що цікаво, Кіш з великої літери це орган влади, а кіш з маленької – це тимчасова стоянка, мобільний «намет») і був своєрідним елементом самоврядування. Тому, вже в цьому методі народної самоорганізації видно, звідки з'явилося і від кого успадкувалося явище, іменоване більшовиками Махновщиною. Обов'язково треба зазначити, що анархізм це не «що хочу, то й роблю», а навпаки, опора на самоорганізацію та місцеве самоврядування. Дисципліна в махновському війську була залізна, був навіть випадок, коли в одному з міст один з анархістів зайшов до готелю, та без дозволу забрав одну подушку під бік в тачанці, і в нього були на це причини, він був поранений. Власник готелю наскаржився на це вищому командуванню, і того ж дня цього «крадія» розстріляли.

На фото - легендарний прапор "Чорної Гвардії"

«Про махновців мені бабуся розказувала. Це Полтавська область, Машівський район. Бабуся родом з 1902 року. Це було, десь 1982 року. Одного вечора, сидячи під хатою в селі на піддашках, мій старший брат попросив щоб бабуся розповіла як було після революції, про червону армію, «бо ми ж тільки про героїчне радянське минуле чули». На що Вона з біллю і, навіть, трохи зі злістю відповіла махнувши рукою – «Та яка там червона армія, ото одного разу приїхала в село махновська тачанка з гармошкою, зібрали людей, роздали землю – ото був порядок. А ота червона армія... Я вашого діда по погрібам ховала щоб його до в'язниці не кинули, бо в колгосп не хотів вступати». Отак при союзі любов народна до Махна зберігалась. А дід мій так в колгосп і не вступив, зміг за 10 кілометрів в Селещину втекти працювати на залізницю кондуктором. І коли по

селах нічим топити було – кізяками топили, дід приносив вугілля. Так і виживали. А діда свого я і не бачив – війна забрала.» (фрагмент розповіді Олександра Міроненко)

Гадаю, варто розповісти й про легендарну махновську тачанку: були вони здебільшого німецького виробництва(німецькі тачанки були доволі розповсюдженими на південних територіях України, де селилися німецькі колоністи. Їх закупали і місцеві поміщики, чиновники та заможні селяни, яких тоді ще було безліч в тих місцях), мали ресори, що давало їм неабияку маневреність та м'якість ходу, на відміну від російських возів. Тож махновці мали у своєму розпорядженні велику кількість найкращих тачанок, в які можна було запрягти від 2 до 4 коней. Ніде таких тачанок більше не було, і ніхто не мав можливості використовувати цей вид озброєння настільки ж масово та ефективно, як махновці. Озброювали анархісти свої бойові колісничі британськими кулеметами Максима, які свого часу постачало до імперії підприємство «Сини Віккерс і Максим». Ходить багато міфів і легенд щодо утворення цієї концепції, бо така тачанка у «лобовій» атаці могла раптово зупинитися і розвертатися на 180 градусів, демонструючи супернику свій «хвіст» зі смертоносним «жалом», — нерідко це було останнє, що суперник бачив у житті. За одними версіями, це була ідея особисто Батька Махна, який, побачивши перевагу німецьких тачанок над російськими у вигляді ресор, відразу збагнув щодо їх озброєння. А за іншими, одного разу махновці просто перевозили кулемети на тачанках, і потім їх планувалося використовувати «за стандартом», але тут їх застав зненацька напад гетьманців, в ході якого другі залишилися переможеними, і саме тоді було відкрите геніальне компоновання.

Перша Гуляйпільська вільна федерація майже не мала своїх грошей, там ходили і карбованці УНР, і російські рублі, і навіть німецькі марки, на які було нанесено крилатий вислів, або махновську печатку.

І так, після повалення гетьмана Скоропадського постала Директорія Української Народної Республіки, яка відразу звернулася до Махна із пропозицією об'єднатися, на що той, ймовірно, відповів –«Петлюрівщина – це авантюра, яка відвертає увагу мас від революції», тоді махновська армія, яка налічувала 50 тисяч особового складу, увійшла до складу більшовицьких окупаційних військ як окрема третя задніпровська бригада, а Махно отримав звання комбрига. Однак, як виявив сам Нестор, на захоплених територіях більшовики почали проводити політику, далеку від комуністичних ідеалів, зокрема націоналізували землю і розпочали червоний терор.

Махно різко узявся критикувати ці дії, і в результаті його банально підставили, спочатку припинили постачання боєприпасів, а потім зробили винним у тому, що білі прорвали фронт. З тих пір більшовики позначили махновців поза законом, і вони розпочали свою війну. Таких же, незадоволених політикою більшовиків виявилось достатньо, махновське військо почало стрімко зростати і пішло на зближення з УНР. Тим часом, більшовики стягнули сили і почали велику «каральну операцію» проти махновців, та населення яке їх підтримувало. Відкривши проти більшовиків бойові дії, Махно застосовував легендарну тактику, основу на мобільності та здатності розчинятися у степах, яка здобула успіх у боротьбі з сильнішим супротивником, регулярна червона армія виявилася безсилою проти повстанців, доки не зрозуміла їх тактику, і не почала робити цілі мапи розміщення криївок(підземних або замаскованих наприклад під кущ мініштабів анархістів).

Тож, коли у червоних з'явився новий ворог – біла армія барона врангеля, командування запропонувало Махнові об'єднати зусилля у боротьбі з ним. Дивує те, що наче вже досвідчений Батько, якого більшовики вже багато разів підставляли, оголошували ворогом, на якого вчиняли замах знову повісився на їхню пропозицію, і надав червоним загін у 2500 шабель для війни за Крим. Саме махновці, переправившись через Сиваш, вирішили долю битви за Перекоп. Після перемоги над білими більшовики відразу віддячили махновцям кулеметним вогнем у спину.

Тепер у більшовиків звільнилися руки від боротьби з врангелем, і вони знову розвернули масштабну війну проти війська Махна, в результаті якої двічі тяжко поранений Батько з дружиною Галиною Кузьменко та невеликим загonom змушений був перейти румунський кордон.

І в той час, коли червоні «великі шишки» навіть під час війни набивали кишені конфіскованим майном, Махно не нажив і копійки, тому від час еміграції працював на виводкових роботах і користувався фінансовою підтримкою анархічних організацій, а його дружина працювала прачкою. Так і завершилася остання спроба співпраці з більшовиками, але треба спробувати зрозуміти, чому так відбулося, що приваблювало Махна в більшовиках? По-перше, його як політика виховали російські анархісти у Бутирській в'язниці, тому, ймовірно, російські більшовики були для нього ближче, ніж соціалісти з УНР.

А по-друге - забезпечення, тил, озброєння. У самої махновської армії не було як такого тилу, зброю вони здебільшого захоплювали у боях, але були і такі випадки, коли махновці на підроблених документах потрапляли в більшовицький тил, лікувалися в більшовицьких шпиталях, або навіть ходили на луганські чи тульські збройні заводи, де отримували набіти нібито для червоної армії, а самі інколи навіть підземними шляхами переправляли їх до повстанців (ту саму проблему, до речі, мала і армія УНР).

Ось так, шляхом паразитування на ворожій території вони вирішували проблему відсутності тилу, а у більшовиків вже був свій тил, якій тримався здебільшого на тульських збройних заводах, на яких було встановлено без перебільшення рабську систему праці зі стратами, покараннями голодом тощо. Тому виходить, що союз із більшовиками давав Махну гвинтівки, а союз із Директорією – нічого ціннішого в матеріальному плані. Але більшовики і махновці, які колись навіть були в складі однієї армії, мали зовсім різні уявлення про втілення досить близьких на перший погляд ідеологій. Анархо-комуністи вважали, що земля повинна належати тим, хто її обробляє, а комуністи, здобувши владу під гаслами «Земля – селянам!» почали конфіскацію і націоналізацію землі, підкріплену терором. Анархо-комуністи робили ставку на самоорганізацію і місцеве самоврядування, а більшовики – на диктатуру. Тож, Махно служив ідейним переконанням, а більшовики цими переконаннями прикривалися.

У підсумку, Батько Махно зробив багато помилок, прийняв багато правильних рішень, але в тих політичних та інформаційних умовах, наврядчи він

міг би зробити інший вибір, і цим він навчив нас кому слід довіряти, а кому ні, бо не було жодного випадку щоб вояки армії УНР стріляли в спину махновцям, як це робили червоноармійці, тому будь-яка спроба союзу з імперією веде до смерті. Коротка, але яскрава історія Махновщини залишилася в українських серцях як спалах волі, спалах спогадів про козацьке життя, відновлення козацького устрою, справедливості та честі. А зараз деякі наші воїни зокрема на Гуляйпільщині воюють за настановами Махна на більш сучасних тачанках під махновськими стягами, отримують нагороди, названі на честь Батька Махна, а значить він точно не є для нас ворогом.

Тож, як заповідав Нестор Іванович Махно – «Бий білих, поки не почервоніють, бий червоних, поки не побіліють!»

Додаток – коли в 1931 році почалася громадянська війна в Іспанії, іспанські анархісти запропонували Махнові очолити їхню армію, але він відмовився.

Помер Нестор Іванович у 1934 році в Парижі, дружина з донькою пережили Другу Світову, а потім були репресовані і опинилися в ГУЛАГу тільки за те, що були з родини Махна.

Залишки махновського війська непогано заробляли, на своїх шалено ефективних тачанках вони згодом воювали навіть в Африці.

Сам Махно українську мову знав погано, мав погану освіту (лише 3 або 4 класи), але в Бутирській в'язниці зі своїм наставником Петром Аршиновим вивчав теорію анархізму, літературу, і навіть французьку мову.

Джерела:

<http://www.nbuv.gov.ua/node/4376>
<https://www.radiosvoboda.org/a/29581007.html>
https://www.dsnews.ua/ukr/nasha_revolyutsiya_1917/kinet-mahnovshchini-yak-bilshoviki-dokonali-povstanskiy-ruh-28082021-435222
<https://revdia.org/2021/11/12/materia-li-z-istoriyi-mahnovshhini/>

Місце для вашої реклами

Трохи про досвід фінських братів

Олександр Бачурський

О сьомій ранку, 30 листопада 1939 року в карельських прикордонних селах пролунали постріли, радянські війська вторглися до Фінляндії, почалася «Зимова Війна».

СРСР іменував цей напад як «оборонна війна СРСР проти агресії буржуазної Фінляндії», а підкріплював це твердження таким випадком – 26 листопада 1939 року в поселенні Майніло недалеко від фінсько-

го кордону роздалися вибухи, СРСР тут же заявив, що це фіни обстріляли з гармат прикордонний пост, та вбили 3 солдатів. Міністр закордонних справ Молотов почав вимагати відведення фінських військ на

20 км від кордону. Фінський бік відповів, що ні в кого він стріляти фізично не міг, бо в тому районі в нього взагалі нема артилерії, і закликав створити спільну радянсько-фінську комісію для розслідування. Молотов назвав цю відпов-

ідь ворожою та агресивною, і заявив про вихід СРСР з договору про ненапад та розторгнення дипломатичних зв'язків з Фінляндією (До речі, така тактика була скопійована у гітлера, який свій напад на Польщу почав з провокації, коли німецькі диверсанти перевдягнулися в польську форму та вдали польську атаку на німецьку прикордонну радіостанцію, і подальше військове вторгнення в Польщу він називав захистом від польської агресії).

На фото - фінські офіцери із захопленими радянськими пропагандистськими банерами, мапами, листами тощо.

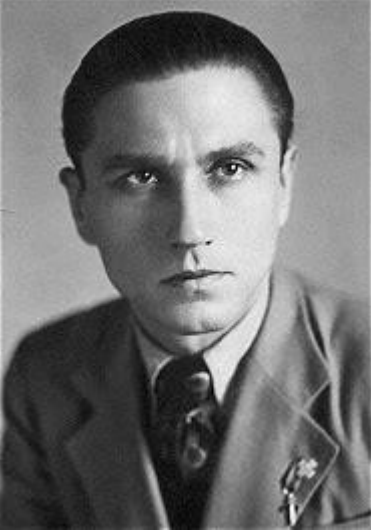

Під час допиту один радянський полонений згадував, що йому казали, ніби він повинен «звільнити наших фінських трудящих друзів від капіталізму». Незабаром вояк зрозумів, що його обдурили - «Я на власній шкірі відчуваю те, як нас привітали ті, кого ми прийшли «звільнити». Пропаганда зайшла настільки далеко, що міністр закордонних справ СРСР В'ячеслав Молотов стверджував по радію, що літаки скидали не бомби, а запаси їжі для голодних фінів. І, на жаль, ми бачимо, що цей сценарій повторюється вже через 83 роки.

Далека Фінляндія завжди була близька Україні, була зацікавлена і в незалежній УНР, одна з перших визнала Україну в 1991 році, та й зараз багато фінських добровольців допомагають нам боронити нашу Вітчизну. Українські добровольці були й на боці Фінляндії під

час Зимової Війни, найвідомішим з них є старшина армії УНР, письменник Юрій Горліс-Горський, автор відомого роману «Холодний Яр».

А повноцінного українського підрозділу, насправді, не було в силу обставин. Є приклад з угорським повноцінним батальйоном, який просто не встиг на Зимову Війну - поки навкруги Європи прямували до Фінляндії (Рейх не пропустив через свою територію, аби не дратувати свого союзника - СРСР), війна вже закінчилася, тривала вона 104 доби та 4 години. Радянські планувальники передбачили легку перемогу до 60-річчя Йосипа Сталіна 21 грудня, вже замовили складення святової музики для виконання на параді в Гельсінкі, солдат навіть попереджали, щоб вони випадково не перейшли шведський кордон.

Та цього не сталося, радянських солдатів у холодному карельському лісі чекала лише «Біла

», усього за кілька місяців втрати червоних досягли 70 тисяч.

На фото - легендарний фінський снайпер Сімо Хайха на прізвисько «Біла смерть». За повідомленнями, вбив понад 500 радянських солдатів впродовж Зимової війни перед тим, як сам отримав поранення в обличчя та був важко поранений радянським снайпером. Пізніше, коли в нього запитали, чи жалкує він, що вбив стільки молодих людей, він відповів: «Я робив тільки те, що мені наказали, і так добре, як міг». Хайха помер у 2002 році. На його могилі стоїть надгробний пам'ятник з написом: «Дім - релігія - Батьківщина».

Майже в перший же день початку бойових дій радянська авіація нанесла удар по столиці Фінляндії Гельсінкі, в результаті якого загинуло понад 1000 людей, було зруйновано 50 будівель.

На фото - кафедральний собор у місті Вііпурі (після радянської окупації - Виборг), зруйнований під час радянського нападу.

А на обурену критику з боку світового суспільства все той же Молотов відповів: «СРСР не бомбардує мирні міста, а лише скидає гуманітарну допомогу», після чого фіни з сумною іронією почали називати радянські бомби «хлібними кошиками молотова», а нещодавно винайдену зброю (пляшки з сумішшю спирта, гаса та дьогтя) – «коктейлями для молотова». Саме фінські

алкогольні заводи швидко опанували виробництво «коктейлів молотова», та за 2 місяці виробили 500000 таких коктейлів.

Жінка плаче, спускаючись разом з іншими мешканцями Гельсінкі до бомбосховища.

Фінські захисники оглядають збитий радянський літак.

На фото - солдати в окопах лінії Маннергейма. Названа за ім'ям головнокомандувача фінськими військами у радянсько-фінській війні Карла Густава Маннергейма.

Радянська пропаганда для пояснення невдач своєї армії під час штурму лінії стверджувала, що остання була потужнішою, ніж лінія Мажино (система французьких укріплень, будувалася в 1929—1934 роках на кордоні з Німеччиною. Загальна довжина становила близько 400 км проти 136 км фінської лінії оборони). перспективу»

Для порівняння - укріплення лінії Мажино.

Хоча насправді, велика частина радянських солдатів просто замерзали насмерть, бо в тому році зима вийшла не на жарт холодною, як знала про напад.

Температура у Фінляндії доходила до -40 градусів за Цельсієм, тоді як в радянській армії готували до температури максимум -15 градусів. Це дуже нагадує випадок , коли росіяни, стріляючи по Маріуполю, "не врахували кривизну земної поверхні", і не влучили.

Фіни широко використовували оленів та лижі, це дозволяло бійцям майже нечутно перевозити кулемети та міномети лісами.

До речі, фельдмаршал Маннергейм, якому тоді вже було 72 роки, за 1.5 місяця до війни пішов у відставку, але його ніяк не влаштувало погане забезпечення фінських військ і недооцінка владою загрози радянського нападу. Тому навіть в такому віці він повернувся до командування відданою армією. Він промовляв такі цитати:

««Лінія Маннергейма» - це фінські жавнери!»
«Історія показує, що сильний рідко володіє почуттям міри і талантом бачити далеку

«Чим більше оптимізму та впевненості у перемозі, тим важче катастрофа для того, хто вже поражував труднощі подоланими, а супротивника розгромленим»
В результаті цієї війни Фінляндія втратила 11% своїх територій, зокрема Карельський перешийок, понесла 25 тисяч людських втрат, проти 70 тисяч у загарбників. Але наші фінські брати відстояли свою Батьківщину, зламали кремлівські плани захопити їх країну за 2 тижні, як це зараз робимо і ми.

Фіни зараз мають чудову, цивілізовану країну у складі НАТО, яку матимемо і ми.

Джерела:

<https://www.radiosvoboda.org/a/30299641.html>
<https://armyinform.com.ua/2022/03/14/82-roky-tomu-zavershylasya-radyansko-finska-viina/>
<https://www.bbc.com/ukrainian/features-50431418>
http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Radiansko-finliandska_1939_1940

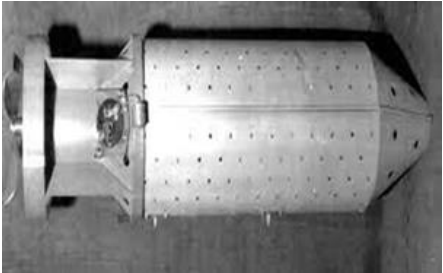
Топ 7 невідомих

Кузнецов Владислав

За час воєн на планеті Земля було створено дуже багато класичних видів зброї, таких як танки, гармати, літаки, човни та інші. Але існує декілька дуже специфічних видів зброї.

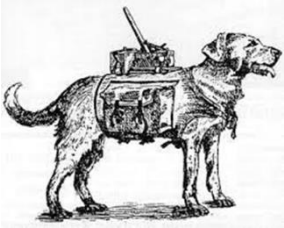
Отже, ми розпочинаємо рейтинг топ-7 невідомих видів зброї.

1. Бомба із кажанами. Розроблена під час другої світової війни в США для використання проти Японії. Вона буквально була нашігтована кажанами. Кожна така бомба містила до 40-ка зимових кажанів, до кожного з яких було прив'язано напалм та таймер. Бомба розгортала свій парашут, надаючи час кажанам вилетіти із неї. Надалі кажани шукали придатні місця для зимівлі. З часом вони загоралися, потенційно запалюючи будинок де вони сховалися, спричинюючи пожежу.

2. Протитанкові собаки. Радянська Росія протидіючи Німеччині в 2-й світовій війні навчала собак залазити під

танки. Заздалегідь, до песиків була прив'язана вибухівка. Радянська пропаганда стверджує, що в цій манері було знижено близько 300-т німецьких танків. За деякими даними, програма підготовки протитанкових собак тривала в Росії до 1996-го року.

3. Підводні літаки. У розпал Другої світової війни, Імперський флот Японії замовив серію підводних човнів. Вони були досить великими, та здатні були перевозити під водою три літаки «Сейран», підійматися на поверхню, для того щоб літаки могли злетіти та знову занурюватися.

Загальні відомості про літак дозволяють припустити, що це була інноваційна ідея. Підводні човни тако ж були оснащені торпедами. В цілому було завершено будівництво трьох підводних човнів.

видів зброї

4. Ядерна артилерія. Звичайна ядерна зброя здатна знищувати цілі міста, але під час «холодної війни», з'явилася ідея «тактичних» ударів ядерною зброєю. Ядерна артилерія складалася з артилерійських снарядів та ракет малої дальності. Маленька ядерна бомба – мала обмежений вихід на театрі бойових дій, - запускалася з землі по конкретних цілях на полі бою.

5. Радянський ескраноплан. Дев'яносто однометровий ескраноплан через ефект своїх крил міг пролетіти на висоті всього чотири метри над землею або водою. Він повинен був бути революційним транспортним судном, більшим, ніж будь-яке інше і швидшим, ніж будь-який корабель.

Він також був здатний переносити ядерні боєголовки. Даний технічний засіб ніколи не був використаний в дії та ніколи серійно не вироблявся.

6. Торпеда Kaiten. Торпеди були побудовані для Імператорського Флоту Японії і використовувалися в 1944-1945-х роках. Комплектація цих торпед (керував торпедою солдат, була окрема гармата) передбачала терористичну війну, до якої вдалася Японія наприкінці великої війни. Торпеди запускалися з підводних човнів, і пілоти могли вибрати місце направлення та час для нанесення максимально-го збитку ворогові.

7. Ракети керовані голубами. Авіаційні засоби ураження, серед яких ракети Pigeon виділялися, були розроблені так, що керувались голубами. Хоча й проект було закрито через непрактичність зброї, ідея ракет-голубів все ж таки розглядалася в США. Ракета мала масив лінз в передній панелі, що проектувалося зображення цілі на екрані. Голуби перебуваючи в ракеті мали клювати на ціль, що віднілася на екрані. Клювання голуба виправляло траєкторію польоту ракети.

Як американці побороти рабство

Олександр Бачурський

Щороку 2 грудня за рішенням Генеральної Асамблеї ООН відзначається Міжнародний день боротьби за скасування рабства. Саме цього дня 1949 року на 4-й сесії ГА ООН було прийнято Конвенцію про боротьбу з торгівлею людьми і з експлуатацією їхньої праці третіми особами. В Україні(УРСР) документ набрав чинності 15 лютого 1955 року.

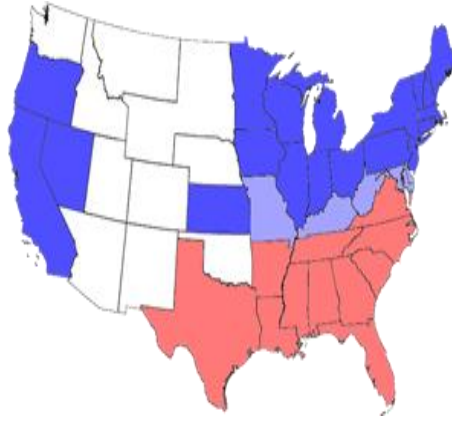
Згадаймо ж, як наші дорогі союзники американці побороти його в своїй країні. На початку 19 століття деякі штати півдня США повстали за збереження рабовласницького устрою, в 1820 році було ухвалено так званий Міссурійський компроміс, що поділив територію по річці Міссісіпі на дві частини - рабовласницьку південну й вільну північну. Відбувся поділ на «Південь» та «Північ».

Перемога на президентських виборах 1860 року кандидата від Республіканської партії Авраама Лінкольна стала для рабовласників сигналом небезпеки і призвела до виходу зі складу США таких штатів як Південна Кароліна, Міссісіпі, Флорида, Алабама, Джорджія, Луїзіана.

Ці 6 штатів у лютому 1861 року утворили нову «державу» - Конфедеративні Штати Америки (КША, Конфедерація), потім до них приєдналися ще 5 штатів, КША налічували вже 11 штатів.

Ці 11 штатів прийняли конституцію та обрали своїм президентом колишнього сенатора від Міссісіпі Джефферсона Девіса, який разом з іншими керівниками країни заявив, що на їхній території рабство буде існувати «вічно». Столицею Конфедерації стало алабамське місто Монтомері, а після приєднання Вірджинії - Ричмонд. Ці штати займали 40 % всієї території США з населенням 9,1 млн осіб, у тому числі понад 3,6 млн чорношкірих. 7 жовтня до складу Конфедерації увійшла Індіанська територія, населення якої було лояльним до Конфедерації (велика кількість індіанців воювали на боці КША), але не до уряду США, який фактично санкціонував депортацію індіанців із Джорджії та інших південних штатів. Таким чином, індіанці не побажали відмовлятися від рабовласництва і увійшли до складу Конфедерації. Сенат КША формувався двома представниками від кожного штату, а також одним представником від кожної індіанської республіки (всього у складі Індіанської території було 5 індіанських республік). Індіанські представники в сенаті не мали права голосу.

12 квітня 1861 Конфедерація напала на Форт-Самтер(Південна Кароліна, острів), чим і розпочала 4-річну громадянську війну. Увідповідь Лінкольні оголосив південні штати в стані заколоту, проголосив морську блокаду їхнього узбережжя, призвав в армію добровольців, а пізніше ввів військову повинність. Більша частина промислового потенціалу й людських ресурсів країни була зосереджена на Півночі, однак Південь був більш згуртований, бо там встановилася диктатура рабовласників. Були й зрадники, які проміняли свободу та демократію на ганебне рабовласництво, багато офіцерів-конфедератів приєдналися

до конфедератів, найвідомішим з яких є Роберт Лі.

Рабовласники, барони Півдня вели боротьбу не на життя, а на смерть за своє виживання й колишнє життя, вони перейнялися почуттям сліпої ненависті до «янки» (жителів Півночі), яких вважали не співвітчизниками, а чужинцями, ворогами, в той час як громадяни США навпаки, хотіли «вилікувати» рабовласників. Тактика обох сторін була однаковою - якнайшвидше захопити столицю супротивника.

На початку війни армія Півночі несли великі втрати, вона виявилася не готовою до великої війни, зокрема Вашингтон став прифронтовим містом. Але набагато успішніше здійснювалася блокада морського узбережжя Конфедерації. Одним із її наслідків стало захоплення 8 листопада 1861 року британського пароплава «Трент», на борту якого перебували емісари жителів Півдня, що поставило США на межу другої війни з Великою Британією, попередня закінчилася 1815 року, і була викликана втручанням британців до торгівельних справ США.

30 грудня 1862 Авраам Лінкольні підписав «Прокламацію про звільнення рабів» з 1 січня наступного року. Ця Прокламація, як і рішення про набір чорношкірих в армію, кардинально змінила мету війни - мова тепер йшла про повне знищення рабства, а не лише про його скасування на всій

території США. Тоді Північ налагодив економічні зв'язки з Європою, розгорнув повномасштабний тил та промисловість, після чого армія США почала стрімко долати рабовласників.

Спочатку вони розрізали Конфедерацію на 2 частини, а вже 9 квітня 1865 після кривавих боїв капітулював Ричмонд, після чого «посипалися» і всі інші «повстанці». Через місяць останні сили конфедератів склали зброю. Громадянська війна завершилася абсолютною перемогою свободи та демократії над рабовласництвом. Проте, певні залишки прихильників рабовласництва залишилися й по наші дні, створивши расистську, терористичну організацію «ку-клукс-клан».

Під час війни відбулося близько 2000 битв. Для США ця війна стала найбільшою за масштабом людських втрат серед усіх збройних конфліктів, в яких вони брали участь, але й перемога ця стала насправді Великою.

Сполучені Штати Америки подали всім приклад, як можна побудувати цивілізовану, демократичну державу навіть в умовах постійних війн проти загарбників, рабовласників і зрадників, вже тоді кожен громадянин там міг отримати свою землеву ділянку, а через 5 років вона вже належала йому повністю.

Дивлячись на те, як зараз допомагає нам влада і народ США, хочеться вигукнути – «Дякуємо тобі, Христофор!».

Джерела:

<https://www.inism.com.ua/h/0412N/>,
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D0%B4%D1%8F%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0_%D0%B2_%D0%A1%D0%A8%D0%90,
https://m.facebook.com/profile.php?id=100063274565774&sk=photos&_rdr,
<https://www.istpravda.com.ua/articles/2021/01/14/158816/>,
<https://www.facebook.com/photos/>,
<https://discover.in.ua/history/gromadjanska-vijna-u-ssha.html>,
http://krasyliv.in.ua/fotor/fotor_history/3444-gromadjanska-vijna-u-ssha-23-foto-tekst.html,
<https://www.5.ua/svit/vidkryttia-ameryky-iaku-pravdu-khrystofor-kolumb-prykhovav-vid-korolevy-arahonu-226119.html>.

Восьмикласники згадали героїв УНР та порівняли їх з нашими сучасними захисниками

Олександр Бачурський

6 грудня 1991 року було ухвалено закон України «Про Збройні сили України». До російсько-української війни, відзначався урочистою церемонією покладання квітів до могили Невідомого солдата, відбувалися урочисті збори, церемонії вручення державних нагород, святкові концерти, а також феєрверки у містах розташування керівних центрів українсько-го війська. Починаючи з 2009-го, до Дня Збройних сил України присуджується Премія імені Богдана Хмельницького за краще висвітлення військової тематики у творах літератури та мистецтва в декількох номінаціях.

Як відомо, Збройні сили України почали формуватися ще на початку 20-го століття. Першим таким утворенням вважається УСС(Українські Січові Стрільці), цей український підрозділ був у складі австро-угорської армії, та протистояв російській імперії у першій світовій війні. Він мав свою національну символіку, свою форму, та свою систему нагород і відзнак, офіційною мовою у цьому війську була українська. Наступними формуваннями були гетьманська армія та армія УНР, про один з подвигів останньої пропонує сьогодні згадати.

Рівно 103 роки тому, 6 грудня 1919 року розпочався похід Армії Української Народної Республіки тилами червоної та білої армій під проводом генерала Михайла Омеляновича-Павленка, скорочено його називають Першим зимовим походом армії УНР.

У другій половині 1919 року об'єднана українська армія, що складалася з армії УНР під командуванням Симона Петлюри та Галицької армії під командуванням Євгена Петрушевича опинилася в

«Трикутнику смерті» - оточенні польської армії, більшовиків та білогвардійців, тому зовсім нічим не забезпечувалася, не вистачало зброї, ліків, набоїв. Погіршила ситуацію ще й Галицька армія в листопаді 1919, підписавши договір з білогвардійцями, фактично перейшовши на їх бік, що сприйнялося петлюрівськими військами як велика зрада. У цьому й полягала велика трагедія тієї ситуації, Симон Петлюра вважав що головним ворогом є більшовики, і готовий був йти на союз із поляками, а Євген Петрушевич вважав головним ворогом як раз поляків, і тому був готовий укласти союз із денікінцями.

І так, на одній з багаточисленних нарад щодо цієї надзвичайно складної ситуації головний отаман військ і флоту УНР Симон Петлюра вирішив їхати до Варшави та домовлятися з Юзефом Пілсудським, головою відродженої Польської держави про спільний похід проти більшовиків на початку 1920 року.

Поки він був у від'їзді, головнокомандувачем було обрано Михайла Омеляновича-Павленка, учасника російсько-японської та першої світової війн, де він і отримав своє тяжке поранення у праву руку, вона майже не функціонувала. Але весь свій досвід він спрямував на похід.

Потім він з іншими генералами армії УНР взяли до уваги план Василя Тютюнника, який нажалі в листопаді 1919 року помер від тифу. Згідно цьому плану, рекомендувалося зробити партизанський рейд по тилах червоної та білогвардійської армій по центру

України, головною його метою було збереження армії до того як Петлюра приведе об'єднані українсько-польські війська.

Зверніть увагу на абревіатуру РКР, вона розшифровується як "Polskie Koleje Państwowe" - "Польські Державні Залізничі", потім на її основі більшовики знімуть пропагандистський фільм "Пілсудським купив Петлюру".

На початку походу українська армія боролася в основному з добровольчою армією Денікіна, вони вважалися найбільшою небезпекою для української державності, але вже в січні 1920 року більшовики почали гнати білих на південь, загнати до Криму, і армія УНР перейшла до боротьби проти червоних. Населення сприяло цим діям, оскільки більшовики тоді проводили політику червоного терору, здійснювали масштабні пограбування, вилучення продовольства, тому фактично весь імпровізований тил армії УНР забезпечувало місцеве населення. На початку квітня 1920 виснажилася логістика, ситуація стала критичною – у важких боях армія УНР практично повністю вичерпала свій запас набоїв та снарядів. Перед початком операції козаки (в армії УНР замість рядових і офіцерів були козаки і старшини) склали в купу всі свої набої та поділили їх порівну - кіннотники отримали по три патрони на рушницю, піхотинці мали і того менше. У вирішальний момент у позиції червоних врубався кінний полк Чорних Запорозжців під командуванням Петра Дяченка - і зламав їхню лаву. Атаку підтримали повстанчий відділ отамана Гулого-Гуленка та кінний полк під командуванням полковника Литвиненка. Чимало козаків ішло в атаку голіруч, плескаючи у долоні, аби підбадьорити побратимів та зімітувати постріли.

Операція була успішно здійснена, спрацював ефект несподіванки, так як проводилася вона о 3 годині ночі.

Тішилися цьому буквально всі, від звичайних бійців і командирів, і до капеланів(військових священників), у спогадах. розповідалося як вони нагрібали собі до кишень набоїв та обгорталася кулеметними стрічками. Цей бій став знаковим, він дуже підняв бойовий дух бійців, і вони вже з переможним настроєм рушили на з'єднання з українсько-польським військом.

Це можна порівняти із захопленням російського складу боєприпасів бійцями Сил спецоперацій ЗСУ у вересні 2022 року на Харківщині, за повідомленням самих спецпризначенців - «На Харківському напрямку під час проведення спеціальних дій, група Сил спеціальних операцій ЗС України захопила склад російських боєприпасів. Під час огляду воїни ССО виявили велику кількість снарядів різних калібрів. Віднині захоплений боекомплект використовуватиметься Силами оборони України задля знищення його колишніх власників». 1-й кінний полк Чорних Запорозжців часто відзначався у боях, своїм чорним прапором з черепом та кістками лякав червоних не менше, ніж махновці або холоднорязці.

Зараз він «еволюціонував» у 72-гу окрему механізовану бригаду імені Чорних Запорозжців.

Загалом за весь рейд тилами ворога було пройдено 2500 кілометрів, проведено понад 50 успішних боїв. Закінчився Перший зимовий похід 6 травня 1920 року, тривав рівно півроку.

Того ж 6 травня учасники походу з'єдналися з українсько-польським військом та звільнили Київ від більшовиків.

І вже 9 травня 1920 по Хрещатику був проведений спільний українсько-польський парад перемоги.

Джерела: <http://svoboda.fm/culture/Culture/221744.html?language=ua>, <https://uin.gov.ua/istorichnyy-kalendar/kviten/15/1920-biy-za-voznensensk>, https://uk.wikipedia.org/wiki/Spadschyna_Pilsudskoho_ta_Petliury_mynule_sohodennia_ta_maibutnie_partnerstva_Polschi_Ukrainy.pdf?PHPSESSID=8vtuitbv824j6utit2ha08eib1, <https://fakty.ua/396091-sine-zheltiy-flag-s>, <https://textbook.com.ua/istoriya/>.

Цікаві факти про Париж

Аліна Столпакова

1. Париж став одним із перших міст світу, де встановили вуличні ліхтарі. У Парижі розташований найстаріший на планеті цвинтар домашніх тварин. Він з'явився наприкінці XIX століття, коли влада заборонила викидати тіла загинувших тварин на вулицю.

2. Найвищим будинком у Парижі та Франції (і 15-му за висотою в Європі) ось уже чотири роки вважається будівля La Tour First (також звана Tour CB31) у діловому районі La Défense. Висота вежі, будівництво якої розтяглося на десятиліття (з 1974 по 2011 рр.) – 231 метр.

До 2011 року найвищою висотою столиці була 59-поверхова La Tour Montparnasse. Її верхня точка розташована за 210 метрів від землі. Будівництво цієї будівлі викликало запеклі суперечки про те, як сучасні хмарочоси гублять архітектурний вигляд столиці.

У результаті влада заборонила зводити хмарочоси у центрі Парижа.

3. У всьому величезному Парижі знайдеться лише один дорожній знак «стоп». Подивитися на столичну дивину можна у 16-му окрузі. Запитаєте, чому знаком не користуються?

Система дорожнього руху в Парижі така, що водії, що їдуть праворуч, завжди мають перевагу на дорозі.

4. Щодня на паризьких вулицях та проспектах знімається близько 10 фільмів та телесеріалів.

5. Головний дзвін Собору Нотр-Дам названий Еммануелем і важить понад 13 тонн.

6. В Парижі найбільше бібліотек у світі

У французькій столиці базується 830 бібліотек – по одній бібліотеці на 2900 мешканців. Не дивно, що саме Париж обирали місцем проживання багато відомих інтелектуалів. На жаль, нинішній спосіб життя французів дуже опосередковано зачіпає джерело інформації, що зберігається за стінами місцевих бібліотек

7. Найкоротша вулиця в Парижі має довжину 5,75 метра. У Парижі 6100 вулиць, і найкоротша з них – Rue des Degrés, розташована у 2-му окрузі. Усього 5,75 метра, це трохи більше, ніж один сходовий проліт.

8. Цікавий факт, що спочатку Ейфелеву вежу планували демонтувати через 20 років після її побудови. Однак, коли вона стала привертати до себе увагу величезної кількості туристів, вежу вирішили залишити на місці.

9. Довгастий батон, більш відомий як багет, був придуманий місцевими пекарями.

10. Це по-справжньому стародавнє місто, воно було засноване близько 2300 років тому римлянами і галлами, і називалося «Паризіи».

11. Як столиця Франції, Париж заснований на початку 508 року.

12. Відома історична ікона Парижа, Ейфелева вежа була побудована між 1887 та 1889 роками. Це була найвища будівля у світі до 1930 року. Мало відомим є той факт, що на ній висічено 72 імені французьких інженерів, учених та математиків, які брали участь у створенні споруди.

12. Саме Париж довгий час був найбільш відвідуваним туристами містом у світі. До 2020 року щороку сюди приїжджає близько 25 мільйонів людей. Найпопулярніше місце для туристів – Діснейленд.

Його щорічно відвідують близько 13 мільйонів людей, тоді як подивитися на Лувр (найвідвідуваніший музей у світі) та Ейфелеву вежу приїжджає приблизно по 5 мільйонів іноземців на рік.

13. На площі Шарля де Голля в Парижі, де стоїть знаменита Триумфальна арка, не діє французька автомобільна страхова. Причина тому – досить хаотичний круговий рух машин площею, причому без єдиного світлофора.

15. На дахах Парижа ви можете знайти бджолині вулики. Усього їх приблизно 300 штук!

Це казкове свято – Новий рік

Ксенія Ковальова

Як гарно прикрасити ялинку на новий 2023 рік

Цьогоріч зустрічати 2023 українці будуть зовсім по-іншому. Минулого року хотілось у кожному куточку будинку створити новорічний настрій, а цьогоріч навіть гірлянди не вмикаємо, аби зекономити світло.

Але порадувати вдома дітей потрібно, подарувавши хоч трішки новорічної атмосфери. Чорний Водяний Кролик – покровитель наступного року. В який колір наряджати ялинку 2023 і як прикрасити інтер'єр, щоб залучити удачу на цілий рік?

Передусім, варто мати на увазі, що природне середовище проживання кролика – ліс, він любить все справжнє. Тож, найкращим варіантом

буде поставити в кімнаті натуральну ялину або сосну.

Також варто уникати пластикових прикрас та іграшок у вигляді ведмедів, вовків і тигрів – хижаків можуть налякати господаря 2023 року. Щоб залучити удачу, краще віддати перевагу іграшкам з дерева, паперу, пап'є-маше і тканини, а замість гірлянди можна використовувати шовкові стрічки.

Саморобні прикраси – найкраще рішення. Можна проявити творчий підхід і навіть використати перероблені матеріали, чи то вирізані зі сніжинок із переробленого паперу, чи дрібнички із сірників, вати, картону і навіть старих лампочок.

Художні та ремісничі навички знайдуть гарне застосування. І все можна оформити у патріотичному стилі, або в іншому досить цікавому та колоритному стилі.

Вишита іграшка виглядає надзвичайно гарно. Але щоб її створити потрібно вміти вишивати та і витратити на її створення трохи більше часу. Але результат того вартий.

В якому кольорі прикрашати ялинку 2023

У рік Кролика щасливими кольорами є червоний, синій, блакитний, рожевий, фіолетовий і чорний. Прикрашати новорічну красуню можна, використавши один з цих чотирьох кольорів або ж поєднувати їх в декорі. Наприклад, виберіть один улюблений колір Кролика за основу і доповніть його іншими. До синього і блакитного відмінно підійдуть пастельні відтінки і срібло, а червоний буде ефектно виглядати в поєднанні з білим, зеленим і золотим.

- чорний – символ елегантності та стриманості
- червоний – сила, пристрасть та впевненість

- жовтий – процвітання, захист та надія
- блакитний – колір стихії води, символізує уяву, активність, вірність та вразливість
- білий – мир, чистота, достаток
- рожевий – жіночність, молодість та кохання
- зелений – спокій, розум та мудрість

Кольори, яких варто уникати цього року: По-перше, всі кислотні неприємні відтінки – їх Кролик не може терпіти. По-друге, ялинкові прикраси із зображенням хижаків – ведмедів, вовків і тигрів – цього року краще залишити в коробці, щоб не налякати насторожену, тремтячу тварину. Оформляючи квартиру, дотримуйтеся

тих же правил, що і при прикрашанні ялинки – використовуйте якомога більше натуральних матеріалів – палички кориці і сушені апельсини, віддавайте перевагу синім і червоним прикрасам. І, звичайно ж, не забудьте розставити по дому фігурки зайчика – вибирайте ті, які вам до вподоби, щоб залишати його на полиці протягом року, аби удача не покидала будинок.

Джерела: <https://news.qiavred.net/kak-ukrasit-elku-na-novyy-god-2023-chtoby-privlech-udachu-i-schaste-10430660.html>
<https://misto.vn.ua/culture/yak-prikrasiti-yalinku-na-2023-rik-patriotichni-varianti/>